

תשעה באב בימות המשירה!

תשעה באב תשע"ח, כלל חסידי חב"ד:

לומדים קטעים מדבר מלכות דברים-תשעה באב תנש"א, **חוגגים** בסעודות ובמיוחד בסעודה דשלישית עם בשר ויין, מתוך התנועות שמחה ולחיים, **ונגאלים** מיד בפועל ממש!
בין המשתתפים תיערך בעז"ה הגרלה על **4000 ש"ח** זכוי בעוף אני"ש (8X500). הגרלת בנוס מיוחדת ללומדים את השיחה כולה.
לכל הפרטים ולרישום: 9av770@me או 9av770@gmail.com

בשנת תנש"א תשעה באב חל בשבת קודש, והצום נדחה למחרתו. במהלך השבת הרבה הרבי מלך המשיח שליט"א בדיבורים אודות הוודאות שהנה נפתחת הדלת, והנה מנחם משיח צדקנו בא, ובמילא במקום צום יהיה ששון ושמחה בחנוכת הבית השלישי. האוירה ב-770 התרוממה לגבהים חדשים, והריקודים היו סוערים.

להלן קטעים נבחרים מתוך שיחת דבר מלכות דברים ויומני התקופה

דבר מלכות

דוחה את כל הענינים הבלתי-רצויים דבנ"י (צום ועניני) וענינים של היפך הגאולה, והיא מגלה יותר ומחזקת ביתר שאת וביתר עזו את עניני הגאולה בתשעה באב, הענין דלידת המשיח ביום זה.

.. בשבת זו "מראין לכאו"א מישראל המקדש דלעתיד מרחוק" (כידוע התורה בזה), וכפרט שמבארים זאת במשל מלבוש ובגד. המורה שגילוי המקדש נמשך יותר בגלוי בכחי לבוש (מקיף הקרוב), שקרוב יותר לאדם (ממקיף הרחוק דבית). מובן איפוא (במכ"ש מכל שבת), שהגילוי דמושיען של ישראל ביום זה הוא ביתר שאת וביתר עזו. וכמודגש גם בסיום הפטרת שבת חזון: "ציון כמשפט תפדה ושבי בצדקה".

השמחה והתענוג ביום רצון לה'

העילוי הנ"ל דשבת תשעה באב מודגש יותר בענין האכילה ושתי' שביום זה, כאשר ישנה המצוה דעונג שבת, "לענגו בעונג אכילה ושתי", "דגים גדולים. בשר ויין", עד שאפילו בנוגע לסעודה השלישית (בתשעה באב שחל בשבת), סעודה המפסקת - הדין הוא ש"אוכל בשר ושותה יין בסעודה המפסקת ומעלה על שולחנו אפילו כסעודת שלמה בעת מלכותו".

ליד מלכא משיחא

"ימים אלו - וכפרט בכאונו משבת תשעה באב (נדחה) - הם ימים מסוגלים ביותר לכיאת משיח צדקנו:

.. בחודש מנחם-אב עצמו ה"ז בתוקף יותר ביום תשעה באב. אמרו חז"ל שביום תשעה באב (יום שחרב הבית) "ליד מלכא משיחא". נמצא, שבתשעה באב מתגבר מזלו של משיח צדקנו והוא יום מסוגל עבור הגאולה האמיתית והשלימה.

ויש לומר, שכאשר תשעה באב חל בשבת. הענינים החיוביים והרצויים - שביום זה נולד מושיען של ישראל - אינם נדחים, ואפילו לא נחלשים ח"ו ע"י השבת. ואדרבה: הענינים הטובים ישנם יותר בגלוי ובתוקף ביום השבת.

והטעם לזה - יש לומר: כיון שכל עניני העולם .. נבראו "בשביל ישראל" ("ובשביל התורה") .. ועאכו"כ כאשר מדובר בנוגע ליום השבת (קביעת תשעה באב בשבת): כיון שבנ"י הם "בן זוגך" של שבת נהן שבת והן בני"ה למעלה ונברלים מעניני העולם (שאר ימי השבוע, שלכל אחד מהם ישנו "בן זוג"), ושבת קשורה עם הגילוי דהגאולה. הרי אי אפשר לומר, ששבת תדחה ח"ו ענין נעלה זה אצל בני", הענין דלידת משיח צדקנו בתשעה באב. אלא אדרבה: שבת

(סעודה גשמית), ועאכור"כ סעודה שלישיית (הסעודה המפסקת) של שבת תשעה באב, כאשר "נולד המשיח".

*

.. ומכל זה מובן – שזמן זה ומקום זה ה"ה זמן ומקום הכי מסוגלים לביאת משיח צדקנו.

ובפשטות – שיהודי מאמין באמונה שלימה, שמשיח צדקנו, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כו", ובתור "משיח ודאי" (עיי"ז) ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי (ישראל)" – נכנס כעת ממש לבית הכנסת, יבוא ויגאלנו ויולייכנו קוממיות לארצנו, הוא מוליך את כל בני" בתוך כלל ישראל לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי,

*

.. שסיימו כבר את כל הענינים, וביהמ"ק עומד ומוכן למעלה, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – כבר "הכל מוכן לסעודה", ישנם כל הענינים מוכנים כבתיבה סגורה ונתנו את התיבה והמפתח שלה לכאור"א מישראל,

הדבר היחידי שעליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, עם עוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מתי"?! ...

ועל ידי זה הוא פועל שמשיח צדקנו נכנס עכשיו לבית הכנסת זה, ולוקח את כל בני" כאן בתוך כלל ישראל לארצנו הקדושה, ירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לביהמ"ק השלישי, ועוד בשבת חזון זה – זוכים ל"ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש".

רואים מכאן, שביום התענית שחל בשבת ישנה לא רק שלילת העינוי ע"י העדר אכילה ושתי', אלא גם ובעיקר – השמחה והתענוג שישנם באכילת בשר שמן ושתיית יין ישן נויש לומר, שביום התענית שחל בשבת צריכים להוסיף בזה יותר מבשאר שבתות השנה, כדי לשלול את הקס"ד דיום התענית].

והביאור בזה הוא – כמדובר כמה פעמים – שתענית בפנימיותה היא ענין טוב – "יום רצון לה" – והכוונה הפנימית שבתעניות היא – שיתגלה ענינם הטוב, יהפכו ימים אלו "להיות יום טוב וימי ששון ושמחה", כפי שיתגלה בגאולה האמתית והשלימה. והענין הפנימי הדהתענית נמצא בגלוי כאשר התענית חלה ביום השבת – שאז נדחה רק ענין הצום, אך לא הענין הטוב ("יום רצון לה"), ואדרבה: היות שכל שבת הוא יום רצון, "חמדת ימים אותו קראת", ומצוה לענגו כו', וזהו יום הקשור עם הגאולה (כנ"ל) – הרי אז ה"עת רצון" הדהתענית הוא ביתר שאת וביתר עוז, ואזי התענית היא כ"יום טוב ויום ששון ושמחה", מעין ודוגמת כפי שיהי' בימות המשיח. ועד שדחיית התענית ע"י שבת נותנת כח לדחותה לגמרי (בימות המשיח), כפי שמודגש במיוחד בתשעה באב שחל להיות בשבת "ודחינהו לאחר השבת ואמר רבי הואיל ונדחה ידחה".

ויש לומר, שענין זה נמצא בהדגשה יתירה בסעודת תשעה באב שחל בשבת – שכן בתשעה באב ישנו הגילוי דלית המשיח (כנ"ל), ובפרט לאחר חצות היום, בזמן תפלת מנחה (כש"נולד המשיח"), ובפרט בסעודה המפסקת – הסעודה השלישית של השבת, כי סעודה שלישית ככל שבת ה"ה קשורה עם הסעודה דלעתיד לבוא, סעודת ליתן ושור הבר ושתיית יין המשומר

יומן

קטעים מיומן שבת קודש פרשת דברים, שבת חזון, ט' מנחם אב (נדחה) ה'תנשא

כאשר הניף כ"ק אדמור"ר שליט"א את ידו הק' על הסטנדר בחוזק רב ובתנועות מורמות אל-על כשמתנענע בכל גופו הק'.

להתוועדות (המיוחדת במינה, אשר נקראה (כולה) בשם ההתוועדות בעניני הגאולה והמשיח) ירד כ"ק אדמור"ר שליט"א בשעה 1:40.

ב"לכה דודי" ניגנו ניגון שמחה, וכ"ק אדמור"ר שליט"א עודד כל הזמן בידו הק' על הסטנדר בחוזק רב, ומפעם לפעם יותר ויותר בחוזק (ובפרט בסיום "ימין ושמאל תפרוצי"), כשמגבי' את ידו הק' מהסטנדר לגמרי. הדבר הגיע לשיא אחרי "בואי בשלום" (שהי' באותו ניגון שמחה),

שיחה א' ארכה כ-10 דקות, ובה דיבר אודות יום ה"תשיעי" ויום ה"עשירי", כשמקשר זאת עם מאמר חז"ל בקשר ליום הכיפורים – "כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה בתשיעי ועשירי", אשר זהו אותו הקביעות ביום זה, ואוכלים ושותים ביום התשיעי. בשיחה היתה אריכות מיוחדת בענין הגאולה ומשיח, באומרו בין הדברים: "הנה זה בא".

אחרי שיחה זו ניגנו "שישו ושמחו בשמחת הגאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בידו הק' כמה פעמים בהמשך הניגון, ובפרט כעבור כמה דקות שבהן ענה "לחיים" לקהל – שאז עודד בתנועות סיבוביות מהירות (והמשיך לענות "לחיים").

שיחה ב' ארכה 23 דקות, ובה דיבר אודות ענין ה"נ"ל, ובהמשך לזה איחל שלא יצטרכו להתענות בעשירי, כביוה"כ בזמן שלמה המלך, עת בו נחנך ביהמ"ק. כמו"כ דיבר בענין זה שכאשר משיח יבוא תיכף ומיד "וועט מען פראווען אַ [= יערכו] סעודת הודאה", ויהיה הענין ד"ידודו לה' חסדו" – במכל שכן מיוצא מבית האסורים.

בהמשך השיחה דיבר אודות הענין ד"עד מתי", והתבטא באומרו אשר יגיע הזמן תיכף ומיד ממש שלא יצטרכו לזעוק "עד מתי" – שזוהי "די לעצטע בקשה און דערמאָנונג" [= "הבקשה והתזכורת האחרונה"] – מכיון שהקב"ה שמע ושומע את תפילות כל בני ישראל. בסיום השיחה היו "אותיות" נפלאות אודות משיח, באומרו שמש"ח צדקנו בא בתוכנו ונכנס לביה"כ"נ זה – שהוא מזרע דוד ושלמה, וזה יהיה משיח ודאי, ואז תהיה גאולה ודאית, וביהמ"ק יהיה ביהמ"ק ודאי.

הסגנון בשיחה זו היה מיוחד במינו; היו כאילו "רגשות מעורבים", שמצד א' הנה משיח מתגלה כעת, ולאידך – עדיין לא בא. קולו הק' היה נשמע מאוד "פאָרווייטיקט" [= "כאוב"], ובכלל היה נראה רציני.

אחרי שיחה זו ניגנו את הניגון של "עד מתי", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד כמה פעמים בידו הק' בהמשך הניגון. הקהל ניגן – באמצע זמן שירת הניגון – בזרזות, בחוזק ובהתרגשות, והיו אלו רגעים מרוממים ומרגשים.

שיחה ג' ארכה 20 דקות, דיבר אודות שבת

חזון, שמראים לכ"א את ביהמ"ק השלישי. בסיום השיחה אמר ש"הנה משיח בא", ואז תהיה שמחה רבה באופן ד"עד דלא ידע" – למעלה מהשמחה של שמחת תורה ולמעלה משמחת פורים, כי אז יהיה הענין דסעודת ושמחת הודאה – שמחה שלמעלה ממדידה והגבלה בגאולה האמיתית והשלימה.

מיד אחרי שיחה זו שנה כ"ק אדמו"ר שליט"א את כל הכוס. ניגנו את מארש נפוליון בשמחה רבה, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד כמה פעמים בעת הניגון – ובחזוק, כשמגביר את קצב השירה והשמחה.

שיחה ד' ארכה 20 דקות, ובה היו הוראות בנוגע לסיומים בימים אלה ואודות ההוספה בלימוד התורה שצ"ל במכל שכן בט"ו מנחם אב, ואמר שכאו"א יעורר את חברו אודות הריבוי בעשיית סיומים באופן ד"איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק", ולפרסם זאת בכל מקום. כמו"כ הוסיף שיש לקשר את הסיומים עם הוספה בצדקה, ושעד"ז צ"ל הוספה באהבת ישראל, ובזמן המותר באכילה ושתיה – לקשר את הסיום עם סעודה גשמית.

כמו"כ אמר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו כל הנשמות" – "מאי דהוה הוה", וכל הנשמות יהיו בעת הגאולה, וסיים במילים "תיכף ומיד ממש".

אחרי מנחה ניגנו "שישו ושמחו בשמחת הגאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א הניף את ידו הק' לעבר הקהל שעמד ממולו, אח"כ הסתובב לשמאלו ועודד כמה פעמים בידו הק' לעבר העומדים שם (ביניהם כמה ילדים), ומשם הסתובב בחזרה והלך ישר ויצא מביה"כ"נ בשעה 4:15 כשמעודד בידו הק' את השירה בתנועות עזות.

אחרי ההתוועדות (וה"חזרה") התקיימו סיומי מסכת רבים (כנ"ל), וכן מאוחר יותר – בשעה 6:00.

בשעה 7:00 התקיימה ב-770 סעודה (מפסקת ו) שלישית מטעם "ועד סעודת שלמה" בארגונו של ר' יהודה שי' בלעסאָפסקי, וכסעודת שלמה בשעתו, יחד עם התוועדות חסידים. השתתף בה קהל רב מאנ"ש והתמימים שיחיו וניגנו וניגוני שמחה הקשורים לגאולה, וכן חולק מהמשקה של כ"ק אדמו"ר שליט"א ע"י ר' מנחם גערליצקי.

את הגילוי של משיח, שתיכף ומיד נזכה לראותו בפועל ממש.

שלושה חלוקות דולרים - באותו יום!

אבל גם בצום עצמו ראינו הנהגה מיוחדת שלא הייתה מעולם, כשמיד אחרי 'איכה' הרבי סימן על חלוקת דולרים, ובעוד שבכל פעם, היו מוכנים הדולרים מראש, כעת רק יצאה השבת והרבי עמד וחיכה (כשכמובן בינתיים אי אפשר לשיר...) עד שהביאו את הדולרים לחלוקה. למחרת אחרי מנחה, התקיימה חלוקת הדולרים הרגילה של יום ראשון.

אני זוכר כיצד ישבנו בזאל הקטן, בשעת אחר-צהריים של תשעה באב, ופתאום מתקבלת הידיעה שהרבי ירד למטה. אנחנו מסתכלים בשעון ורואים שעוד לא הגיע הזמן לתפילת מעריב... כמובן שרצנו מהר למטה והנה אנו רואים את הרבי עולה לבימת התפילה ומסמן על רצונו לומר שיחה. זה היה הלם גדול, לא היה תקדים להנהגה זו.

בשיחה עצמה שוב הרעיש הרבי שיום זה הוא יום לידתו של משיח וזהו זמן מסוגל לגאולה. ואם חשבנו שבכך תמו ההפתעות, נכונה לנו הפתעה נוספת - כשאחרי השיחה, שוב סימן הרבי על רצונו לחלק דולרים, כשחלוקה זו היתה השלישית באותה יממה! דבר שעד אז, לא קרה מעולם...

אחרי מעריב ו'הבדלה' החל הרבי במפתיע בשירת 'ניגון ההקפות' לאביו ר' לוי-יצחק, כשהקהל כולו נסחף בריקודים סוערים במשך שעה ארוכה. זמן רב לקח להיזכר כי בעצם צמנו היום וצריכים ללכת לאכול משהו... ראינו איך הרבי משתדל 'לצמצם' את הענינים הבלתי-רצויים של הצום למינימום האפשרי על-פי ההלכה...

ביומנו של אחד התמימים נרשם כך: "לאחר שכ"ק אד"ש יצא, יצא הקהל בריקודים סוערים במשך זמן רב. "אשרי עין ראתה כל אלה!" בליובאוויטש הרגישו מעין השמחה והמועדים טובים שיהיו בימים אלו לעתיד-לבוא, תיכף ומיד ממש!"

(ימי בשורה)

אחרי הסעודה המשיך הקהל בריקודים באופן ספונטאני ומתוך שמחה רבה בשירת "שישו ושמחו בשמחת הגאולה, הנה הנה משיח בא", עד לדקות ספורות לפני מעריב, וכך ניצלו את הרגעים האחרונים של השבת בציפיה לגאולה עוד בשבת חזון, ותוך תקווה שהשמחה תדחה את התענית לגמרי ונזכה לגאולה השלימה מיד ממש (ורק ברגע האחרון - ו"עדיין לא בא" - פנו במהירות לחלוץ נעליים...)

במוצאי שבת קודש ומשיח עדיין לא בא, (כאשר כולם היו בעיצומם של ריקודים ו) הרבי יורד למעריב עם נעלי בד... החל הצום. במהלך היממה של הצום חילק הרבי מלך המשיח שליט"א 3 פעמים (!) דולרים לצדקה, לאחר ערבית, לאחר מנחה (החלוקה של יום ראשון), ושוב לפני ערבית של צאת הצום אמר שיחה וחילק דולרים (כידוע סגולת הצדקה לפעול הגאולה, כמבואר גם כן בשיחה). ומיד בצאת הצום לאחר תפלת ערבית של יום ראשון, פתח הרבי בניגון הקפות של שמחת תורה!

*

שיא השיאים - בתשעה באב...

מזווית אישית - הרה"ח ר' אסף חנוך פרומר, משפיע בישיבת חח"ל חיפה

שיא השיאים היה בתשעה באב. זה היה כזה תשעה באב מיוחד... צמנו, הרבי ישב על ה'באקס' הנמוך, אמר 'קיינות' וכל שאר הענינים, אבל בכל משך היום הזה - יכולנו לראות שאין כאן לא זכר לחורבן ולא זכר דזכר... ראו במוחש שכל היום הזה מתמצה בנקודה אחת: "יום שנוולד בו משיח צדקנו". זה הכל.

כל חלוקות הדולרים המיוחדות וההנהגה המופלאה ביום זה, שהתפרצה במלוא עוזו בסיום תפילת מעריב כשהרבי שליט"א מתחיל, לא פחות ולא יותר, את "ניגון ההקפות"...

מאז אנחנו יודעים, שצום תשעה באב זה לא שום ענין של עוונות, אלא כמו ביום כיפור שבכדי "להיטהר לפני הוי"ו" צריך להתענות - כך גם בתשעה באב צריך לצום בכדי לקבל ולהרגיש

לרישום למבצע:

יוצא לאור על-ידי מטה לימוד הדבר מלכות

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד